

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΕΡΙΕΦΡΟΝΗΘΗ!

Όταν οἱ ἀρμόδιοι νὰ θέτωσι φραγμὸν εἰς πᾶσαν ἔκνομον καὶ ἀντισυνταγματικὴν πράξιν ἐπισπεύδωσιν αὐτοὶ οὗτοι τὴν κατάργησιν τοῦ Συνταγματικοῦ πολιτεύματος· ὅταν παρ' αὐτῶν τούτων ἀναιρεῖται ἡ σύμβασις καὶ ἐπιτρέπεται παρὰ τὸν δεδομένον ὄρκον ἢ ἀνατροπὴ αὐτοῦ, μηδεμίαν προσοχὴν διδόντων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου γενομένην θύμα ἀποτόμου περιφρονήσεως ἐνώπιον αὐθαιρέτου εἰμαρμένης.

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου δὲν ἠθέληεν ὑποστῆ τοιοῦτον περιφρονήσεως ράπισμα, ὅταν βλέπῃ περιφρονουμένην τὴν φωνὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους· ὅταν βλέπῃ ἀνατρεπόμενα ἐπίσημα συμβόλαια, ὄρκους, θεσμούς καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πολυπαθοῦς ταύτης χώρας; Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἠθέληεν ὑπάρξει περισσότερος σεβασμὸς ἢ ἐν τῷ ἱερῷ Συνταγματικῷ οἰκοδο-

μήματι, ὅπερ ἀνηγέρθη διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ὀστέων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ τῷ ὄρκῳ, ὅστις ἐδόθη πρὸς ἀκριβῆ καὶ εὐλικρινῆ αὐτοῦ τήρησιν; Εἶναι λοιπὸν ἀναμφισβήτητον, ὅτι οὐδεμίᾳ φωνῇ, οὐδὲν δίκαιον δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἐνώπιον αὐθαιρέτου ἐξουσίας. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, καὶ ὁ ζῆτῶν τὴν κατῆχυσιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἐνώπιον αὐτῆς μάτην κοπιᾷ. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν πρεσβεῦων ὁ Ἀριστοφάνης, ἀνεκαθεν ἐξέπεμπεν ἡχηρὰς φωνὰς κατὰ τῶν ἐπιδιωκόντων διὰ τοιούτων ἀσθενῶν μέσων τὴν ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου.

Πλανῶνται οἰκτρῶς οἱ νομίζοντες, ὅτι ἡ ἐξάντλησις ὅλων τῶν ἠπίων μέσων δύναται νὰ φέρῃ αἴσιον ἀποτέλεσμα· ἄς παρυσιάσωσιν ἐν κᾶν παράδειγμα, ὅτι τοιαῦτα ἀθνεῖν μέσα ἠδυνήθησάν ποτε νὰ κατατρίψωσι καὶ νὰ φέρωσιν ἀγαθοὺς καρπούς. Ἄλλως τε δὲ ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται καθ' ἑκάστην ἀμυνόμενον διὰ τοιούτων μέσων ὑπὲρ τῶν καταπατωμένων δικαιωμάτων, ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος.

Όποτε ἡ ἰδέα τοῦ ἀπολυτισμοῦ λάβῃ σάρκα καὶ ὄστα καὶ ὁ κατὰ τῶν θεσμῶν δόλος συστηματοποιηθῇ· ὁπότε ἡ καλὴ πίστις ἀπαξ ἐκλείψῃ, ἡ σύμβασις ἀνατραπῇ καὶ ὁ ὄρκος καταπατηθῇ, εἶναι ἀσύγγνωστος μωρία νὰ ἐξακολουθῇ τις προσδοκῶν ἀγαθὸν παρὰ τοιούτων συμβαλλομένων τὸν ἱερὸν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς εὐλικρινείας δεσμὸν ἀνατρεψάντων. Ἡ μόνη σωτήριος ὁδὸς μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων μερῶν, ὧν ἡ καλὴ πίστις ἐξέλιπεν, εἶναι ἡ διάλυσις πάσης ἐταιρικῆς σχέσεως καὶ ὁ ἐντελής αὐτῶν χωρισμὸς.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἔθνους ἦναι νὰ ζῆσῃ ὑπὸ τὸ κράτος Συνταγματικοῦ πολιτεύματος καὶ νὰ ἐξέλθῃ τάχιστα τῶν περικυκλούντων δεινῶν, ὀφείλει νὰ ἐνισχύσῃ αὐτὸ ἀποτελεσματικῶς. Ἐν ὅσῳ ὅμως ἐξαντλεῖται εἰς λόγους, διαμαρτυρήσεις καὶ ἀναφορὰς, αἰωνίως θὰ κατατρίβεται καὶ θὰ πάσχη ὑπὸ τὸ βᾶρος αὐθαιρέτου ἐξουσίας, μέχρις οὗ ἐξαντληθῇ καὶ καταστῇ ἀνίκανον κρείττονος τύχης.

Κ Η Π Ο Σ

Τῷ ΕΛΛΗΝΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΖΗΣΗ ΣΩΤΗΡΙΟΥ.

Σ' ἐπῆραν τὰ γεράματα . . . ἐπέρασαν τὰ χρόνια
 Ποῦ σοῦ τραγοῦδαγαν γλυκὰ τῆς ἀνοιξίς τ' ἀηδόνια,
 Ὅπου τὰ βράχια πῆδαγες, πετοῦσες σὰν ξεφτέρια
 Καὶ τὸ σπαθὶ ἐφούχτωνες σὲ ἀνδρειωμένο χέρι.
 Πέρασαν κείνοι οἱ καιροὶ, πέρασανε τὰ χρόνια
 Ὅπου ἀστράφταν τὰ σπαθιά, βρουνοῦσαν τὰ κανόνια.

Τώρα δὲν εἶναι Ὀδυσσεὺς, δὲν εἶναι Κατζαντώνης,
 Δὲν εἶναι Διάκος, Μπότσαρης, Πλαπούτας καὶ Μηλιώνης.
 Τώρα ἡ πλάσι ἀλλάξε. . . Τώρα μικροὶ μεγάλοι
 Ἔχουν γεμάτο γράμματα, σοφία τὸ κεφάλι,
 Καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ξέρουνε παλάτια γιὰ νὰ φτιάνουν,
 Μὰ τὸ τουφέκι, τὸ σπαθὶ δὲν ξέρουν πῶς τὸ πιάνουν.

Πᾶνε οἱ ἄνδρες ποῦ σπαθὶ ἐμάθηναν μονάχοι·
 Τώρα ἐφύτρωσαν κομψοὶ, μεγάλοι μονομάχοι
 Ποῦ τοὺς ἐμάθαν τὰ σπαθιά οἱ Φράγχοι νὰ σταυρώνουν,
 Γιὰ ἕνα ψιπὶ νὰ πιάωνται, νὰ σκούζουν, νὰ μαλλώνουν,
 Ἐπέρασαν ἀγύριστα τῆς δόξης σας τὰ χρόνια . . .
 Τώρα μᾶς τρώει ὁ Φραγκισμὸς κ' ἡ μαύρη ἢ διχόνοια.

Ἡθελα, γέρο, νὰ ξερα τί ἔχει ἡ καρδιά σου,
 Σὰν βλέπεις ἀνανδρα, δειλὰ τὰ τωρινὰ παιδιὰ σου
 Ποῦ μοναχὰ ἡ γλῶσσα τοὺς ξέρει πολλὰ νὰ λέη
 Καὶ μία σπύθα λεύτερη τὰ στήθια τοὺς δὲν καίει.
 Τίς ξέρει ποῖὰ στοχάζεσαι καὶ πόσα παλληχάρια
 Σὰν ἦσαι στῆς Ἀκρόπολις ἀπάνω τὰ λιθάρια;

Περπάτει, γέρο Ἄετὲ, ἐμπρὸς, ἐμπρὸς περπάτει
 Καὶ στὴ σημερινὴ γενεῖά μὴ βίχνης ἕνα μάτι.
 Μὲ φουστανέλλα κλέφτικη, σπαθὶ καὶ μπαγιονέττα,
 Εἰς τοὺς παληροὺς σου τοὺς καιροὺς, γέρο πατέρα, πέτα.
 Περπάτει στῆς Ἀκρόπολις ἀπάνω τὰ κοτρόνια
 Καὶ λέγε πῶς ἀπέρασαν τῆς δόξης σας τὰ χρόνια.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Είδοποιούμεν τους συνδρομητάς τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ὧν ἡ ἐτήσια ἢ διετής συνδρομὴ ἔληξε, νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς καθυστερουμένης συνδρομῆς των, διότι, λήξαντος ἤδη καὶ τοῦ δευτέρου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου φύλλου ἔτους, σκοπὸν ἔχομεν νὰ ἐνάξωμεν προσεχῶς ἐν τῷ ἐνταύθα Εἰρηνοδικεῖῳ τοὺς δυστροποῦντας, οἵτινες θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς πλείονα ἐξόδα.

Ὁ πρὸ ἡμερῶν ἀφιγείς ἐκ Παρισίων πρεσβευτὴς κύριος Κουντουριώτης ἔλαβεν ἐντολὴν πρὸς σχηματισμὸν Ὑπουργείου ἀχρόου. Πρὸς τοῦτο καθ' ἐκάστην καταγίνεταί ἀναγκαζόμενος ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσι ὅτι καὶ ἐαυτοὺς ὀ' ἀπαλλάξωσι τῶν ἐπιχειμένων κινδύνων καὶ τὸ προσφιλέσ ἀσύστημά των θὰ σώσωσιν, ἐὰν ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ κατορθωθῇ. Ἄλλ' ἄς μάθωσιν οὗτοι, ὅτι οὔτε ἐαυτοὺς θὰ δυνήθωσιν νὰ σώσωσιν, οὔτε τὸ ἀυθαίρετον σύστημά των.

Ἡ γνωμοδότησις τῶν ἐπτὰ τῆς Νομικῆς σχολῆς Καθηγητῶν εἶναι ἡ μόνη τῆς ἀληθείας ὁδός· εἶναι τὸ φῶς, ὅπερ καὶ οἱ τυφλοὶ, ἀλλ' εὐσυνείδητοι καὶ εὐορκοὶ δύνανται νὰ ἴδωσι. Μόνον δὲ οἱ ἀυθαίρετοι οἱ μήτε συνείδησιν, μήτε ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχοντες, ἀποφεύγουσι τὸ φῶς τοῦτο τῆς ἀληθείας. Ἄξιον ἀπορίας εἶναι, πῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφωτισθῇ τὸ ἐν βαθεῖ σκοτει διατελούμεν ἀνακτορικὸν Γραφεῖον! Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ τοσοῦτον φάος, ὥστε τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ.

Πολλοὶ ἐθαύμασαν, πῶς ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου δὲν εὔρε παρά τισιν οὐδεμίαν κἀν ὑποδοχῆν. Ἄλλ' ἂν ἐσυλλογίζοντο, ὅτι παρ' αὐτοῖς οὐδὲν εὔρε τοιαύτην, δὲν θὰ ἐθαύμαζον. Ἐξουσία, ἣτις δὲν ἐπεβάσθη οὔτε τοὺς μετὰ τούτους αἰώνας, καὶ τούτους οὔτε τοὺς μετὰ τούτους ἀντιπροσώπων θεσμοὺς, οὔτε τὸν ὄρκον τῆς, οὔτε τὴν φωνήν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπόμενον ἤτο νὰ μὴ σεβασθῇ οὐδὲ τὴν Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου.

— Εἰς ἡν κατάστασιν ἐφθασαν τὰ πράγματα τῆς Πατρίδος, ἐνεκεν τῆς ἐκθρασύνης ἐξουσίας, οὐδεμία δύναται διὰ κενῶν λόγων νὰ ἐπέλθῃ θεραπεία. Οἱ προεξάρχοντες τοῦ λαοῦ ἄς σκεφθῶσι τάχιστα περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κορυφωθέντος κακοῦ, ἂν λυπῶνται τὴν Τάλαιαν Πατρίδα, καὶ ἄς μὴ καταγίνωνται μόνον πληροῦντες τῆς ἀτιμοσφαιρῆν με ἀερώδεις φωνάς.

— Κατὰ τὰς ἐκ Ναυπλίου θετικὰς εἰδήσεις ὁ Στῆλιτῆς Ἄναστ. Βαλασσόπουλος ἀποβιβασθεὶς εἰς Ναύπλιον ἔπαθε τὰ πάνδεινα παρὰ τῶν πολιτῶν. Τὰ γιουχαίσματα, τὰ συρίγματα καὶ αἱ φωναὶ «προδότα, Στῆλιτα κλπ.» ἦτο ἢ εἰς Ναύπλιον ὑποδοχῆ τοῦ ἐκ Σπάρτης Τεράτους. Τοσοῦτον ἐξηρέθησεν ἡ ἐμφάνισις του τοὺς ἐκεῖ πολίτας, ὥστε ἐφώρμησαν ἀθρόοι κατ' αὐτοῦ, ἐξ ὧν εἰς ἐπληρώθη παρὰ τινας δεκανέως.

— Εἰς Γύθειον ἔκαυσαν τὴν ἡμέραν τῆς Ἄναστασεως ἀντὶ τοῦ Ἰούδα τὸν Βούλγαρον καὶ Γρίβαν. Επίσης καὶ εἰς Σπάρτην ἔκαυσαν Ὑπουργικὰς ἐφημερίδας, ἔδειραν δὲ καὶ ἕνα ὀποδὸν τοῦ Βαλασοπούλου, ὀλέλησαν τὸν τάλαν νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν τοῦ Ὑπουργείου.

Τέλος πάντων οἱ Στῆλιται, ὅπου καὶ ἂν ἐμψανισθῶσι, καταδιώκονται ὡς Ἰουδαῖοι· διότι δὲν διαφέρουσιν ἢ κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ἐσταύρωσαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οὗτοι δὲ τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἥτοι τὸ Δίκαιον, ἐρ' οὐ στήριζαν ἢ ἀνθρωπότης.

Ἐξέθεν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Πετροπολείως ἴστατο προχθὲς ὁ Ξενοδόχος αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐκ Νηαίου Μενουδάκη, κυρίου τῶν Μουσῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχόμενος ὁ πρόην Πρόεδρος Ῥεβελιώτης ἐπλησίασε καὶ ἠπάσθη αὐτοὺς κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τὰς ἡμέρας ταύτας εἰωθός. Ἄλλ' αὐτοὺς ἰδόντες τινας τῶν διερχομένων ἤρξαντο συρίζοντες αὐτόν. Ὁ Μενουδάκης ἐκπλαγείς ἤρώτησε τί τρέχει μαθῶν δὲ ὅτι ὁ ἀσπατάμενος αὐτοὺς ἦν ὁ

Στῆλιτῆς Ῥεβελιώτης, ὁ ἀπόγονος τοῦ Βάκχου, ἤρξατο νὰ πτύη, λέγων τοῖς ἐρωτῶσιν αὐτόν, ὅτι ἐμοιλύθη, φιλῆσας ἐν ἀγνοίᾳ Στῆλιτῆν. Ἀμέσως δὲ ἐπορεύθη πρὸς ἀγορᾶν μωσχασπωνίου, ἵνα ἐκκαθαρίσῃ τὸ ῥόπος.

— Περὶ τοῦ Συλλόγου ὁ «Βύρων». Πολύλακίς ἠκούσαμεν περὶ τῶν ἐν τῷ Συλλόγῳ τούτῳ γενομένων καταχρήσεων καὶ ἀσχημῶν, τῶν λαβουσῶν χώραν ὡσεπιτοπλεῖτον ἐπὶ τῆς Προεδρείας τοῦ Ξένου, ἀλλὰ δὲν ἐθεωρήσαμεν τὰ διαδιδόμενα ἀληθῆ. Ἰδόντες ὅμως τὸ ἐκ τινων παρατηθέντων μελῶν ἐκδοθῆν φυλλάδιον, τὸ πραγματευόμενον μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ σαφηνείας περὶ τῶν ἐπὶ τῆς Προεδρείας τοῦ Ξένου λαβουσῶν χώραν καταχρήσεων κλπ. κατελήφθημεν ὑπὸ φρίκης· διότι ἐν τοῖς ἐν αὐτῷ παρατιθεμένοις πρακτικοῖς τῆς Προεδρείας τοῦ Ξένου οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις ἢ καταχρήσεις, ἀνορθογραφίας, ἀσφαλείας καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶναι ὅτι, συστηθείσης τριμελοῦς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέλεξιν τῶν διαφορῶν τούτων καταχρήσεων καὶ εὐρύσεως πλείστας τοιαύτας ἐπὶ τῆς Προεδρείας τοῦ Ξένου, ἐκθεσάσῃ δ' αὐτὰς ἐνώπιον τῆς ὀλομείας τοῦ Συλλόγου, ἢ πλειοψηφία τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀντὶ νὰ ἐπιτιμήσῃ τοὺς τὰς καταχρήσεις ταύτας διαπράξαντας τούναντιον ἐπῆρσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἤξιωσε στεράνου. Μάλιστα δὲ τινα τῶν μελῶν, ὧν πρωταγωνιστεῖ ὁ πολὺς Ποταμιάνος, κατήλθον καὶ ἐν τῇ δημοσιότητι ὑβρίζοντες, ἵνα καὶ ἐν αὐτῇ διακριθῶσιν ἐπὶ ἀσχημοσύνη. Πάντα ταῦτα ἠγάγασαν πολλὰ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου νὰ παραιτηθῶσιν. Ἐντεῦθεν παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι οὐδεμία ἐλπίς εὐοδώσεως τοῦ εἰρημένου Συλλόγου ὑπάρχει. Εἶναι τῶντι λυπηρόν, ὅτι τινα τῶν μελῶν αὐτοῦ τοσοῦτον παρεγνώρισαν τὴν θέσιν των καὶ τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ Συλλόγου, ὥστε κατέστησαν αὐτόν ἀντικείμενον χλεύης!

— Εἰ καὶ βδελυστόμεθα τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ χαράξωμεν τὰς ὀλίγας

ταύτας γραμμάς, οὐχ ἤττον δὲν δυνάμεθα καὶ ν' ἀποσιωπήσωμεν ἤδη ἀφοῦ παραγγέλλει εἰς τὸν τυπογράφον μας ὅτι σκοπὸν ἔχει νὰ μᾶς καταγγεῖλῃ διὰ τὸ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡμῶν δημοσιευθῆν διάφορον, ὅτι ἠθρεῖ τὴν βῆπιν τοῦ γραμματέως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, ἣν οἱ πολυπληθεῖς συγγενεῖς καὶ οἰκιακοὶ φίλοι τῆς Ῥεβέκας τῷ ὑπεστέθησαν, ὡς δῆθεν προσβάλλοντος τὴν παρθένον τιμὴν του.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἀξιοτίμη συντάκτα τοῦ Πελέκειος, σοὶ λέγομεν, — καὶ τοῦτο ὅπως φωτισθῇ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁσὶς ἐνδεχόμενον νὰ ἐξαπατηθῇ καὶ πάλιν καὶ σὲ μεταστῇ ἐνταῦθα ὡς Γραμματεῖα, ὡς ἐξηγητήθη καὶ σὲ διώρισεν, — ὅτι εἶσαι ἕνας ἀνθρωπὸς ἐπίορκος καὶ διατελεῖς νῦν ὑπὸ κατηγορίαν. Ἐπιόρκησας, πανεντιμότητε Καραβελόπουλε, διὰ 50 μόνον δραχμᾶς ἐν Χαλκίδι... Σοὶ λέγομεν, ὅτι εἶσαι ἕνας ἀνθρωπὸς καταχραστής... Κατεχράσθης τῆς καλωσύνης τοῦ κ. Ἀβέρωφ καὶ ἐσφετερισθῆς 14 περίπου χιλ. δραχμῶν εἰς διάστημα δύο ἐτῶν ἄλλ. ὅλας τὰς προσόδους τοῦ ἐν Χαλκίδι τυπογραφείου του, ὅπου ἦσο μισθωτὸς με ἑκατὸν δραχ. κατὰ μῆνα. Κατεχράσθης συνάλλαγμα ἐκ 500 δραχμῶν τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὅπερ καὶ ἐπληρώσεν ὁ κ. Ἀβέρωφ διὰ νὰ σὲ σώσῃ, ἀφοῦ νυχθημέρον σὺ καὶ ἡ σύζυγός σου ἐκλαίγατε εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἤδη, ὡς ἐμάθομεν, σὲ καταδιώκει. Κατεχράσθης, ἐντιμη Γραμματεῦ τοῦ Πρωτοδικείου Πύργου, τοῦ ἐνταῦθα στοιχειοχότου κ. Κ. Ἀσόγλου δραχ. 450, ἄς ὁ κ. Ἀβέρωφ σοὶ ἔδωκε νὰ τῷ πληρώσῃς ὡς ὑπόλοιπον σοιγεῖων. Κατεχράσθης, κ. δικαστικῆ ὑπάλληλε, τοῦ κ. Πηγαδιώτου δραχ. 40. Κατεχράσθης, ἐγγράμματε Παναγῶ, τοῦ τυπογράφου Γρηγορίου δραχ. 250, προερχομένης ἀπὸ μισθοῦ τοῦ τυπογραφείου Ἀβέρωφ, καὶ ἄς οὗτος σοὶ ἐπλήρωσεν, ὡς δὲ ἐμάθομεν, ὁ κ. Γρηγοῦλης σὲ ἐδίκασε. Κατεχράσθης καὶ πολλῶν ἄλλων, οὐς χάριν συντομίας ἀποσιωπῶ. Ἀποσιωπῶ ἐπίσης καὶ ὅσα ἔπαθε ἐν Χαλκίδι, χάριν τῆς Σο-

φίας, ἣν ἐκατόρθωσες δι' ἀτίμων ὑποσχέσεων νὰ χωρίσῃς ἀπὸ τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀπὸ τε τὴν συμβίαν σου καὶ ἀπὸ τινος πολίτας Εὐβοεῖς. Ἀναχωρῶν ἐκ Πύργου, καὶ διὰ νὰ μὴ παραδῶθῃς εἰς τὸν ἀρχαιότερον ὑπάλληλον τοῦ ἐκεῖτε δικαστηρίου κ. Μάρκον, (διότι Κύριος οἶδεν ὁπόσα προκαταβολαὶ θὰ λείπουν), ἀπέλυσε ἐκείνον τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σου καὶ παρέδωκε εἰς τὸν ὁμοῖόν σου Κουβαρᾶν. Σὲ ἐρωτῶ, πολῦτιμη ὑπάλληλε, πόσα κατασχετήρια ἐγένοντο ἀφ' ὅπου διωρίσθης, εἰς τὸ Ταμεῖον Πύργου; Ἐπιθυμεῖς ν' ἀριθμήσω καὶ ταῦτα ἐγὼ; Ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπαναλάβω καὶ ὅσα ἐκεῖ διεπράξεις, ἐξ ὧν τίνα ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε καὶ ἄλλα ἔχω ἀποσιωπήσει, ἐπειδὴ δὲν λέγονται δημοσίως;

Σὲ ἐρωτῶ, διευθυντὰ τοῦ καφενεῖου «Ἀρκαδίου» Ἀθηνῶν, διατί ζητεῖς νὰ ἐξώσῃς τὴν γραίαν πενθεράν σου ἐκ τῆς οἰκίας τῆς, ὅπως τὴν καταλάβῃς σὺ; Σὲ ἐρωτῶ, εἶνε ἐντιμον τοῦτο; εἶνε ἴδιον δικαστικὸν ὑπαλλήλου, καὶ μάλιστα γραμματέως; οὐαὶ εἰς σὲ ἄθλιε! Σταματῶ ἐως ἐδῶ, διότι εἶνε παρὰ πολλὰ δι' ἐσὲ τὰ ὅσα σήμερον δημοσιεύω. Ἄφινω τοὺς κκ. Μαρίνην, Βουσσάκη, Δαμιανὸν κλπ. ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν μαρτυρίαν των εἰς τὸ Δικαστήριον, ἂν ὁ διάβολός σου σὲ φωτίσῃ καὶ με καταγγεῖλῃς.

Πρὸς τὸν Ἀξιοτίμον Συντάκτην τῆς ἐφημερίδος «Ὁ Ἀριστοφάνης»

Καταχωρίζετε παρακαλῶ εἰς τὸ ἐντιμον φύλλον σας τὰ ἐξῆς.

Ψιθυρισμοὺς ἀπὸ ὀλίγου τοῦ Νομοῦ μας Ἄγαθὰς ἠκούσαμεν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς καρδίας των καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς γλώσσης, διότι δὲν θὰ ὑπάρχῃ γλώσσα (ἐμπορικὴ) νὰ καταφερθῇ, κατὰ τοῦ δυστυχῆματος τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀξιοτίμου Θεοῦ. Χ. Δαραλέξη τὸ ὅποῖον ἐπήνεγκον οἱ φίλοι του Φακίρης καὶ Τζουχὸς, οἱ φίλοι του δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ φρονεῖν νὰ θυσιάσω,

μῖαν οἰκογένειαν τοιαύτην, ἣτις ἔδωκε καὶ δίδει ἄρτον τεσσαρακονταετῆ εἰς ἀπείρους καὶ πολλοὺς ἠνώρθωσε ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Νομοῦ μας, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος Δαραλέξης βλέπων τὴν πτώσιν των πραγματικῶν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποχωρισθῇ παρὰ νὰ ἀποθάνῃ μετ' αὐτῶν, τί θὰ εἴπη τοῦτο; ἀρετῇ καὶ γεναιότητις ἀπειρος· κατὰ συνέπειαν ἢ πράξις αὐτῆ τοῦ Κου Δαραλέξη εἶναι μοναδική, εἶναι πρωτάκουστος, ἢ πράξις αὐτῆ εἰς τὰς καρδίας καὶ αὐτῶν τῶν ξένων δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν στεφανώσῃ, νὰ τὸν στεφανώσῃ διότι ἄλλοτε (1857—58) διέσωσε ἄπειρα ποτὰ τῶν ξένων καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορικοῦ κλάδου, ἐξαιρέσει ὀλίγων ἐν Πάτραις, ὡς Ταμίας καὶ ὡς ἔμπορος, διότι καθ' ἕκαστον Ταχυδρομεῖον εἶχε καὶ τὴν παραίτησίν του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ὁσάκις ἀπεδέχετο τὰς παρατηρήσεις του ὡς μὴ ὀρθὰς, καὶ πιστεύει ὅτι δὲν θὰ παρῆλθε ὦρα οὔτε στιγμὴ χωρὶς νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των, καθὼς σήμερον ἐκφράζουσι τὴν θλίψιν των διὰ τὴν ἐκούσιον ζημίαν. Ἴσως ὁ ἀναγνώστης παρεξηγήσῃ καὶ εἴπει ἀσχημον φράσιν ὅτι δῆθεν εἶναι κούτος ἐκεῖνος ὅστις βλέπων τὴν ἄβυσσον προχωρεῖ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶθῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι μετὰ τὸ κατάστημα αὐτὸ ἐργάζεται (ὡς ἀνωτέρω) τεσσαράκοντα ἔτη, καὶ ὠφελε νὰ δείξῃ τοιαύτην ἀρετὴν διότι ἄνευ ἐκουσίων ζημιῶν ἀρετῇ δὲν ὑφίσταται. Πολλοὶ ἐν Πάτραις εὐσπόλητοι καὶ ἀξιοτίμοι ἐξέφρασαν ὑπὲρ αὐτοῦ μεγάλας ιδέας ὡς καὶ ἐν Πύργῳ, ἄς ἴδωμεν τὴν πραγματοποίησιν των ἰδεῶν των· ἀλλ' ἄς μᾶθῃ τὸ ἐγεγενὲς κοινὸν τῶν Πατρῶν ὅτι ὁ ἀξιοτίμος κύριος Θεμιστ. Δαραλέξης, ἂν θελήσῃ νὰ αἰτήσῃ ἀβρωγὴν, οἱ συγγενεῖς του μόνου δύνανται ἑκατομμύριον νὰ τῷ παρέξουν, ἐκτὸς τοῦ Κου Ἀυγερινοῦ ὅπου ὁσὸς μόνος δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ὅλους αὐτοὺς (τοὺς συγγενεῖς) κατὰ συνέπειαν οἱ ψιθυρισμοὶ τῆς καρδίας νὰ μὴ γίνωνται διότι τὴν ἀρετὴν καὶ εὐκλείαν τὴν βραβεύει αὐτὸς ὁ Θεός. Ω.

Ο ΡΟΥΣΦΕΤΙΑΝΣ.

Δὲν με μέλλει... ἄς φωνάζουν, ἄς γαυγίζουσι οἱ ἄλλοι. Καὶ ἄς λέη ὅτι θέλει τὸ ξερό τους τὸ κεφάλι. Ἄς φωνάζουν πάντα ζήτω, ἄς σφυρίζουν τοὺς Στῆλιταίς, γὰρ νὰ δείχνουν ὅτι εἶναι Συνταγματικοὶ πολίταις. Δὲν με μέλλει· ἄς λυσσάζουν... τὸ σακκοῦλι νᾶν γεμάτο, καὶ ὁ κόσμος ἄς γυρίσῃ καὶ ἄς ἔλθῃ ἄνω κάτω.

Τί φωνάζετε, βρὲ ζῶα, μὲς ἔστα σπήτια, μὲς στοὺς δρόμους. Καὶ τὰ χέρια σας κτυπάτε, καὶ σκλώνετε τοὺς ὤμους; Μὴ σὰς ἀρπάξαν τὴ σκούφια, μὴ σὰς πῆραν τὸ φωμί σας, μὴ σὰς ἐφαγαν τ' ἀμπέλια;... πέστε μου, εἰς τὴ ζωὴ σας! Δὲν με μέλλει φαγωθῆτε... τὸ σακκοῦλι νᾶν γεμάτο. Καὶ ὁ κόσμος ἄς γυρίσῃ καὶ ἄς ἔλθῃ ἄνω κάτω.

Τί φωνάζετε καθ' ὦρα πῶς τὸ Σύνταγμα ἔβουθάθη, πῶς ἐβούλαξαν οἱ νόμοι, καὶ τὸ ἔθνος μας ἐχάθη; Δὲν κυτᾶτε πόση εἶναι εἰς τὸ κράτος εὐτυχία; Ὅλα γαίνονται με τάξι καὶ με ἄκρα ἡσυχία. Νὰ χαθῆτε μαμαλοῦχοι... τὸ σακκοῦλι νᾶν γεμάτο, καὶ ὁ κόσμος ἄς γυρίσῃ καὶ ἄς ἔλθῃ ἄνω κάτω.

Τί φωνάζετε, βρὲ ἔτσι; μήπως θέλετε βουσφέτια, καὶ γι' αὐτὸ κάνετε τοῦτα τὰ πολλὰ τὰ καμπαῖτια; Βουβαθῆτε λοιπὸν, ζῶα... τὰ αὐτὰ σας χαμηλώστε. Καὶ ἐλάτε στὸ Ταμεῖο τὸ κεφάλι σας νὰ χῶστε, νὰ ἐβγῆτε με σακκοῦλι ἀπὸ Τούρικες γεμάτο, καὶ νὰ κάμτε μιά μετάνοια τοῦ Τζουμπέ μας ἕως κάτω.

Ὡ Τζουμπέ μου, ὦ Τζουμπέ μου, κύριέ μου, πῶς μ'ἀρέσει Ὁ φαρῶς μακρὺς τζουμπές σου καὶ τὸ τουρλωτό σου φέσι! Εἰς αὐτὸ κρύβεις σοφία, δόξα, δύναμι μεγάλη· Σὺ ἐφώτισες, Τζουμπέ μου, τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι, Σὺ καὶ μόνος κάνεις νᾶναι τὸ σακκοῦλι μου γεμάτο, Κ' εἶμαι ὅλος ἐδικός σου ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Τί τρέλλοι ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν σὲ προσκυνοῦνε, Ποῦ στά τόσα θαύματά σου, Τζουμπελῆ, δὲν ἀποροῦνε Ἄλλ' ἀφορισμοὺς σοῦ δίνουν καὶ σοῦ ψάλλουν χίλια τόσα, Ὅσα εἰμπορεῖ νὰ βγάλῃ ἢ ἀκάθαρτῆ των γλώσσα. Δὲν με μέλλει· ἄς λυσσάζουν... τὸ σακκοῦλι νᾶν γεμάτο, Κ' ἄς πιασοῦν μαλλιά κουβάρια σάν τὸν σκύλο μετὸ γάτο.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΔΕΙΗΚΟΝ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Τόπος σύνδενδρος παρὰ τὴν Ἐνεάκρουνον, ἧς τὰ ὕδατα φαίνονται ἴεοντα. Διέρχεται κόρη ὕβριαν ἐπ' ὤμου φέρουσα.

ΔΑΜΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

ΔΑΜΩΝ

(πρὸς τὴν διερχομένην).

Ὡς καλὴν τὴν κνήμην, παιδίσκῃ μου, ἔχεις καὶ τὸν τράχηλον χιόνος λευκότερον. Ἀντὶ πόσου θὰ παρῆγες φίλημα δρεπτόν εἰς τὸν λαχίσκον τῆς εὐχρῶου παρειᾶς; — Ἴδε πῶς βαίνει, Εὐρυμέδων, μαλακὰ ὡσεὶ στρουθοῦς. Ὡ εἶναι ἐρωτύλη καὶ χαρίεσσα ὡς Φρόνη Πραξιτέλους ἄλλη τρυφυλή. — Ὡ Ἄρτεμις, σοὶ ἀνατείνω τὴν φωνὴν ἰκέτιδα, τὴν κόρην τὴν καλὴν αὐτήν, ὡσεὶ δορκάδα νὰ συλλάβω ὅς δειλήν. — Τοῖς ἱεροῖς τῆς Καλλιρρόης ὕδασι δωρὸν δραχμῆν, ἣν ἄς δεχθῇ ἡ Νηρηΐς.

(Ῥίπτει δραχμῆν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς παρελθούσης κόρης).

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Ἀπέπτη, Δάμων, ἐκ τοῦ θυλακίου σου καὶ ἡ ἐσγάτη ὄλων ἀργυρᾶ σου γλαυξ. Εἰς τῆς Πέροκος τὸ κατηρήθη δεῖπνον σήμερον δὲν θὰ δειπνήσῃς. Μωρότερε καὶ φαλακροῦ, οὐαὶ εἰς τὴν γαστέρα σου!

ΔΑΜΩΝ.

Ὁ πατὴρ Ζεὺς διὰ τοὺς πάντας μεριμνᾷ. Βαίνωμεν ἤδη εἰς τὸ Στάδιον· ἐκεῖ εἰς τοὺς ἐρῆθους ἴσως εὐρομέν τινα, ἐκ τῶν τραγῶντων τὰς πατρικὰς οὐσίας εἰς κύβους καὶ εἰς μέλας καθημερινὰς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Βωμὸς τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης, ἣν στέφει ὁ Μεγακλής, ὅτε συναντῶσιν ὁ Εὐρυμέδων καὶ Δάμων αὐτόν.

Οἱ Αὐτοὶ καὶ Μεγακλῆς.

ΔΑΜΩΝ

Χαίρε, ὦ φιλόπτης! Ἄ στέφει τὸν βωμόν; Ὡς εὐ παρέστητε, ἑταῖρο· εὐχαρεῖς.

ΔΑΜΩΝ.

Εἰς σοὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀρωγός. Φέρεις εἰς

γάμον, λέγεται ἐν Ἀγορᾷ, τὴν κόρην τοῦ Χαίρεα τὴν γλαυκώπιδα, γλόγγ τὴν μικράν. Εἶς σοὶ ἡ Ἀφροδίτη ἡ γαμήλιος συναρωγός. Λέγεται ὅτι ἤρᾶσθις εἰς τὰ Παναθήναια κανηφοροῦσαν παρὰ τῇ νηὶ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς, ἀνερχομένης τὰ Προπύλαια, τὰ σφύρα ἰδὼν αὐτῆς. Ἡγάσθης σφόδρα, λέγεται, τῆς εὐτραφούς καὶ λιπαρᾶς κνήμης αὐτῆς, ἣν εἶδας σὺ, ἄραντος τοῦ ἀναιδοῦς σφοδρῶς ζεφύρου τὸ λεπτότατον τοῦ ἱματίου τῆς κράσπεδον.

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Δειπνῶμεν ταύτην τὴν ἐσπέραν παρὰ σοί. Μελλέγαμβρον ἡμᾶς ἀκούομεν. Δεῖπνον γάμβριον πολυτελές σοὶ ἀπαιτοῦμεν.

ΔΑΜΩΝ

(πρὸς τὸν Εὐρυμέδωνα).

Ἐμμένωμεν καὶ δεῖπνον τύχομεν καλοῦ. Ἄριστος πάντων ἰωνῶν ἀμύνασθαι περὶ δεῖπνον καὶ αὐλητρίδων καὶ χοροῦ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Καὶ τοὶ τὴν κόρην μὴ εἰσέτι μνηστευθεὶς οὐχ ἤττον δεῖπνον θὰ παρέξω εἰς ὑμᾶς.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΥΠΟ ΗΛΙΟΥ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

Μύρις' ἡ δάφνη· ἔς τοὺς ναοὺς, Χριστὸς Ἀνέστη φάλλον,
Χαρᾶς τραγοῦδι ἀγάπη μου, ἀρχίνησε καὶ φάλλε!

Βλέπεις χορούς; Βλέπεις φιλιὰ;
Ἦλθ' ἡ γλυκειὰ μας Πασχαλιά!

Λουλούδια τῆς Ἀνοιξέως ἔς τὸ μέτωπόν τους βάλλουν,
Καὶ ἔς τὸ δικό σου βάλλε.

Χριστὸς Ἀνέστη!!.. νὰ ἰδῶ τί θὰ μὲ πῆς καὶ τώρα;
Ὁ ἐν Χριστῶ μας ἀσπασμὸς ἐκ τρίτου δὲν θὰ γένη;

Στάσου μὴ φεύγῃς τὸ φιλί,
Στάσου μαριόλιχο πουλί!

Στὰ χεῖλή μου ἡ φιλικὴ ψυχὴ μου τὰ πυρφόρα
Χειλάκια σου προσμένει.

Βλέπεις χαραῖς; ἀκοῦς φωναῖς; διὲ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας φιλιοῦνται,

Ἡ Πασχαλιά δὲν σὲ κινεῖ;
Καὶ σὺ δὲν εἶσαι χριστιανή;

Σ' ἐνήστευσα τόσον καιρὸ, καὶ τώρα δι' ἐσένα
Τὰ μέλη μου κλονοῦνται.

Φέρε τὰ κόκκινα τ' αὐγά, κ' ἔλα νὰ κτυπηθοῦμε.

Ἐνα φιλί, ἂν νικηθῆς, στοῦ γέλιου τὸ λακκάκι....
Πέσ' ἀπὸ κάτω μὲ τ' αὐγὸ....

Ἴδου σ' ἐτσάκισα ἐγώ!

ὦ! ὦ! τὴν συμφωνίαν μας λοιπὸν νὰ μὴ ξεχνοῦμε!
Δὸς, δὸς με τὸ φιλάκι.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Σὰν Χριστιανὸς ποῦ εἶμαι
Ἐπροχθὲς τὴν Κυριακὴν
Στὴν Ἁγίαν Εἰρήνην πῆγα
Μὰ δὲν ἐχωροῦσε μυῖγα,
Ἀπ' τὸν κόσμον ποῦταν κ'εῖ.

Μπῆκα μέσα μὲ εὐλάβεια,
Στάθηκα σὲ μιὰ μεριά!..
Τί μεγάλη Ἐκκλησία!
Τί πολλὴ φωτοχυσία!
Τί λαμπάδες! τί κεριά.

Ἀπ' ἐδῶ πολλοὶ γαλάντες,
Νέοι ἀξιωματικοὶ
Μὲ σπαθὶ καὶ μὲ κορῶνα
Ἐμπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα
Ἐβλεπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀπ' ἐκεῖ εἰς τ' ἄλλο μέρος
Φαναριώτισσες πολλαῖς
Μὲ καμπέλα καὶ ταντέλαις
Καὶ μακριαῖς μακριαῖς κορδέλαις
Ἐγέλοῦσαν σὰν τρελλαῖς.

Ὅταν εἶδα ὅμως μία
Νὰ κῦττᾷ πολὺ γλυκὰ
Ἐνα νέο παλληκάρι
Ὅπου μὲ μεγάλη χάρι;
Φόραγε στρατιωτικά.

Στογασμὸ κακὸ στοῦ νοῦ μου
Ἐβαλα καὶ πονηρὸ,
Κ' εἶπα τότε κατὰ μόνα
«Διατί κ' ἐγὼ κορῶνα
Καὶ σπαθὶ νὰ μὴ φορῶ;»

ΔΑΜΩΝ.

Ζῆθι, γενναῖε νεανία, ὁ πατήρ ραδίως σοὶ
παρέξῃ τὴν θυγατριδὴν. Οἰκόςτιον νυμσίον
ὡς ἡμᾶς, προικὸς, οὐδενὸς δεομένου ἐξευ-
ρίσκει δυσχερῶς.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

ὦ τῆς λαυροσομίας σου γλωσσοκόπιδα.

ΔΑΜΩΝ.

Τὸ δειπνον ἐνιαυτὸν ἄς διαρκέσῃ. Εὐδαί-
μων, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, ἐγὼ, οὐχὶ
διότι εἰς τὸ συμπόσιον θέλω δειπνήσει, ἀλλὰ
θὰ διαρραγῶ ἂν θεὸς θέλῃ. Γένοιτό μοι δὲ
τοιούτου θανάτου νὰ τύχῃ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Αἰ σίγα πλέον, κοιλιοδαίμων, ταγινόκνι-
σοθήρα, γαστέρα τὸ σῶμα ὅλον ἔχεις.

ΔΑΜΩΝ.

Ναί, ἀγαπῶ τοῦ βίου τὴν ὑγρότητα, ἣν
σὺ νὰ θάψῃς θέλεις μετὰ σοῦ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Κοινὰ λαλεῖς, μὰ τὸν γαστρόπτην μά-
γειρον ὀνητέ.

ΔΑΜΩΝ.

Πῶς ἀγνοεῖς, ὅτι τὴν ἀσωτείαν νῦν, ὑ-
γρότητα προσαγορεύουσί τινες;

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Ἀληθῆ, Δάμων, λέγεις. Καὶ ἐγὼ ποτε
πεῖραν ἐπιθυμῶν τοῦ βίου λάβω, ὃν συνε θί-
ζουσιν ὑγρὸν νῦν νὰ καλῶσιν, ἡμέρας τρεῖς
ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἔλθῶν, εὐρον ἐξ ἐνὸς ἐργα-
στηρίου μόνον, διδασκάλους τριάκοντα τοῦ
βίου σου.

ΔΑΜΩΝ.

Εὔγε. Μελίττιον στόμα ἀνοίγεις. Ὑμῖν
ὁ βίος μετὰ γέλωτος καὶ τρυφῆς ἄς παρέρ-
χῆται, μόνον ἔργον ἔχοντες, παιδιὰν, ἀδρὸν
γελάσαι, σκῶψαι τινὰ, ἐκπιεῖν πολύν. Δὲν
εἶναι τερπνὸν τοῦτο; Ἐγὼ μετὰ τὸ πλου-
τεῖν, δεῦτερον τὸν βίον μας τοῦτον τὸν μα-
λακὸν ἀγαπῶ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Γαστρίμαργε, ἀπέραντον τὴν δειπνολο-
γίαν ἔχεις. Μὴ ἐκ τῆς Ἀγορᾶς τρικότυλον

ΤΗ ΠΕΡΙΟΥΜΩ ΔΥΑΔΙ.

Χαῖρε Δυάς, ἐκπέμπουσα καταστροφῆς κρατῆρας
Καὶ συκρατοῦσα σύμπαντας εἰς τὰς στερβῆρας σου χεῖρας.
Χαῖρε Δυάς, ἡ χέουσα ἀκτίνας πανσοφίας,
Καὶ συγχωροῦσα τῶν πολλῶν τὰς ἀνοσιουργίας.
Χαῖρε Δυάς τρισπόθητος, Δυάς τριπμακαρία,
Ἡ ἀποδείξας ἐναργῶς τί ἐστὶν ἀπαρτία.

Χαῖρε Δυάς, ἡ ῥήτορας πολλοὺς συναγαγοῦσα
Καὶ τῶνεὑσρόφων τῶν γλωσσῶν τὸν χεῖμαρδρον κρατοῦσα.
Χαῖρε, ἡ κατωρύξατα τὸ Σύνταγμα εἰς τάφον,
Πληροῦσα τὰ βαλάντια τῶν δημοσιογράφων.
Χαῖρε Δυάς τρισόλβιος, ἐκπλήξατα τοὺς πάντας,
Καὶ σαγηνεύουσα πολλοὺς στωμύλους συκοφάντας!.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

οἶνον ἢ μύσκελον ποιῶν, ἤλθες καρθηβαρῶν
καὶ οἰναχθῆς τοιαῦτα ἀθυροστομῶν;

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Οὐχί· ἀλλ' εἶδὲ τις αὐτὸν ὡς ἀγορᾶς πε-
ρίτριμμα εἰς τὰ ταβερνία μόνος κυλιόμενον
τὴν νύκτα ὅλην χθές. Εἶτα δὲ εἰς τῶν ἀμνη-
στεύτων γυναικῶν τὰς θύρας ὡς γαῦρον μο-
λοσσὸν περιφερόμενον.

ΔΑΜΩΝ.

Θὰ ἔχῃς σχέσεις ὑψηλὰς ὡς φαίνεται
μετὰ δολόπων.

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Μὰ τοὺς Ἀγρίους θεοὺς, τὰ Κιμώνια ἐ-
ρείπια δὲν ἀγαπῶ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Σιγατέ, ἄνδρες ἠθικοδιδάσκαλοι. Τὰ σκώμ-
ματὰ σας σφόδρα ἦν Μελιρικά. Ἄγωμεν εἰς
τὴν Ἀγορὰν, πλήθουσα ἦν. Ἀνάγκη νὰ προ-
λάβωμεν, ἐὰν ἰχθὺς τὸ δειπνον θέλωμεν κα-
λοῖ. (ἀκολουθεῖ).